

Víg Dóra

Aranyéhség

Gyönyörű volt, ahogy arany fényben úszott a tóban. Nem a nap fénye tükröződött rajta, a ragyogás belülről jött és a testéből sugárzott. Meglehetősen puritán alkat vagyok, akit nem lehet könnyen lenyűgözni és elkápráztatni, mégis elámulva álltam ott ennyi kecsesség láttán. Gyuri büszkén húzta ki magát.

- Ugye, hogy megérte? Sokáig válogattam. Beletettem szívemet-lelkemet. Az én kis drágaságomnak mindent megadok, mióta két napja idehoztam. Be is aranyozza a napomat mindig! – kacintott hozzá sandán rám nézve.

Visszafogottan hümmögtem, de magamban azért megállapítottam, örülök, hogy ebben éli ki magát. Egyébként valóban megdolgozott érte. Megérdemli, hogy éjjel-nappal legyen mellette valaki, akiről gondoskodhat.

Megfordultam, mert úgy éreztem, már túl sok időt töltöttem a hátsó szomszédom tavanál hiábavaló bámészkodással. Meghökkenem, amikor a házam felé véve az irányt szembe találok, sőt, majdhogya fel nem botlottam mellettem árnyként alattomosan elhúzó társamban. Azóta élünk együtt, mióta anyám meghalt és én felszedtem az utcán. Megesett rajta a szívem, mert olyan elhagyatott, védtelen volt, de nem viszonzta a törődést. Csak élünk egymás mellett érzelemmentesen a hosszú évek megszokásával. Most mohón meresztette a szemét a tó felé és úgy tett, mint aki engem észre sem vesz. Nem erőltettem a dolgot, hagytam, hadd surranjon el sunyin jobbra kanyarodva a kerti ösvény mentén a szomszéd ház felé. Gondoltam, lesz még elég alkalmunk találkozni, a héten itthon vagyok szabadságon, egész napokat tölthetünk együtt.

Álmatag szöszmötöléssel telt a délután. Úgy tettem-vettem, mint aki próbál felszabadulni a szigorú napirend terhe alól. Hét nap nyugalom, emailek, telefonok és végtelenbe nyúló megbeszélések nélkül.

Mivel nem kellett időre beérnem sehová, nem állítottam ébresztőre a telefonomat másnap reggelre. A lehúzott sötétítő mellett bekúszó napfény a párnámra vetült, és morcosan dörzsöltem a szememet a hirtelen támadt világosságtól. Nem akaródzott felkelni még, nyújtózkodtam, kitakaróztam, próbáltam halogatni az ágy elhagyását ameddig lehet. Távolról valami szokatlan neszezés hatolt a tudatomba, mintha valamit húznának egy egyenetlen felületen. A hálósobából kellenlenül kilépve a kávégéphez botorkáltam és szinte csukott szemmel nyomtam meg a szokott gombokat, hogy a reggeli koffeinlöketemhez jussak. A forró csészét szorongatva komótosan a bejárat ajtóhoz sétáltam, hogy a napindító kávé a teraszon igyam meg.

Az udvart félig csukott szemhéjam alól pásztázva szokatlan csillogás hatolt a retinámba. Valahonnan a kora nyári hőségtől egyre gyérbb fű közül jött. Közelebb csoszogtam, és kellenlenül próbáltam kideríteni, mi az az újabb, immáron a földről jövő éles fény, ami fokozatos ébredésemet megakadályozza. Amint megpillantottam a fényforrást, a döbbenettől kiesett a kávéscsésze a kezemből. Aranyló flitterekben, lefejezve hevert a fűvön Gyuri szomszédom üdvöskéje.

Hirtelen nem is tudtam, mit tegyek. Az én kertemben! A szabadságom első napján! Elrontja az egész hetemet, ha ezzel most az elvárt módon foglalkozom. Már hallottam is, ahogy Gyuri felordít a szomszédban. Nyilvánvalóan most vette észre újdonsült szerelmének eltűnését. Gyorsan beszaladtam a kerti sufniba és az első kezembe eső tárgyat megragadtam, amely alkalmas volt arra, hogy elrejtse az aranyló testet, és kirohantam vele. Mire azonban odaértem a hullához, az eltűnt. Zavarodottan forgolódtam, hogy vajon álmodtam-e ezt az egészet vagy valóban hevert a kertemben egy tetem, amikor egy árnyat láttam elsuhanni a sufnival átellenben lévő garázs mögött. Éppen meggondolatlanul

utána rohantam volna, hogy megtudjam, a gyilkos ólálkodik-e ott zsákmányát magával cipelve, amikor magából kikelve berontott Gyuri a hátsó kertkapun. Ezután túl gyorsan történtek az események ahhoz, hogy pontosan fel tudjam idézni. Arra emlékszem, hogy a szomszédom habzó szájjal átkozódik, fenyegetőzik, siránkozik, a vállamra borulva zokog, majd miután belédiktáltam egy féldeci pálinkát, kimerülten rogyott le az egyik udvarban álló kertiszékre. Próbáltam vigasztaló szavakat motyogni neki, amit már nem hallott meg, mert lefordult a földre és ottmaradt. Mentők, rendőrség, szembe-, és oldalszomszéd, a fél utca népe, óbégatás, hitetlenkedés, találgatás, zűrzavar és végre csend.

Szabadságom első napja végén kimerültebb voltam, mint a legkeményebb munkanapomon. Egy pohár borral botorkáltam ki a holdfényes kertbe, hogy átgondoljam a nap történéseit. Ekkor pillantottam meg a társamat, akit egész nap nem láttam. Bársonyos lépteivel hangtalanul settenkedett felém és letelepedett a lábamnál. De nem sokáig hevert ott látszólag nyugodtan. Gyuri kerti tavában egyszer csak meghalottam a jólismert csobbanást. Gondolom, a japán díszponty lehetett, mivel az aranyhallal ugye, történt, ami történt. Társam bajsza megremegett. Ekkor belémhasított a felismerés. Helyre kerültek az őrült nap történéseinek mozaikdarabjai.

A sötétben valaki mindig résen van. Valaki, akinek nincs neve csak szándéka.